

neki egy tucat horgot, és odalököm eléje: tessék, de én veled többé el nem indulok halászni!...

Reggeltől délig nem találkoztunk. Mindenikünk a maga útját járta, jól-lehet nemigen tudtuk, merre járunk. De alig esett közöttünk szó az incidensről. Én vártam, hogy szabadkozzék kicsinyessége miatt és megkövessen, ő viszont, mint később kiderült, természetesen tartotta volna, ha legalább akkor beismerem súlyos felelőtlenségemet. Végül is csak este került sor az ügy méltányos megtárgyalására. Ekkor ugyanis kénytelenek voltunk a tényekből kiindulni. A tény pedig az volt, hogy az ő iszákjában lapultak a halak, viszont az én oldalzsákomban volt a fűszeres doboz, s a fejemben a főzés tudománya...

— Hogy lehetsz ilyen könnyelmű? — mondta az én barátom, utolsó dühét is kiadva. — Én, amikor kölyök voltam, még az öregek horgait is kiszedtem, nemhogy a sajátomat otthagytam volna!...

Lefekvés előtt, a szénapadláson már csak ennyit gondoltam: hiába, na! Az idő telik, de a mesterek nem változnak. És aki inas, akár csak a halászatban is, az húzza meg magát!...

Bálint Tibor

Szeretek horgászni...

Nem „irodalmilag“ horgászom. „Idegileg“ sem. Más szóval, nem azért tűzöm a gilisztát a horogra, vagy csapkodom müléggel a Hideg-Szamost, hogy kékhasú százásokra váltható élményeket szerezzek vagy elnyűtt idegeimet fel-frissítsem, megnyugtassam. Hazudnék, ha azt mondanám, hogy a természet szépsége csal ki az Ólt partjára vagy a hegyipatakok zubogói mellé. Gyönyörködéshez nem szükséges a horgászbot.

Azt se mondhatnám, hogy fogyókúra céljából kaptatok fel a meredek hegyi ösvényeken, hátizsákkal, halászkosárral, horgászbottal.

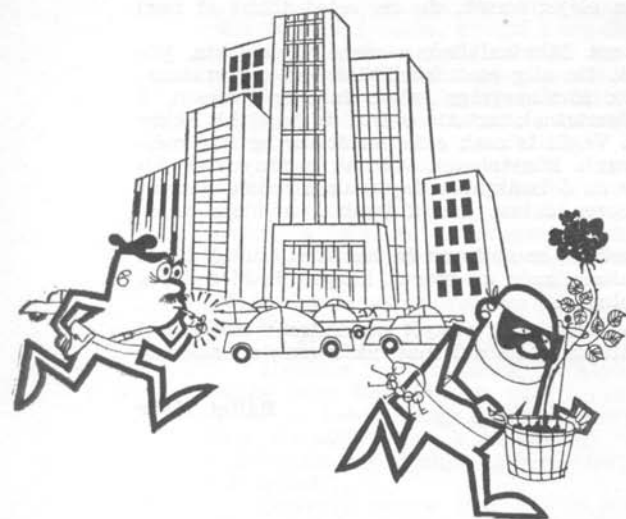
Mindezt azért teszem, mert halat akarok fogni. Pisztrángot, pért, domolykót, sügért, csukát — mikor mit. Mennél többet. Akkor is, ha közben nem támad egyetlen „irodalmi ötletem“ se, akkor is, ha közben agyonidegeskedem magam, akkor is, ha a táj csúnya.

Nem vagyok büszke horgász-mivoltomra, de nem is szégyenkezem miatta. Egyformán megmosolygom a horgászat magasrendű lelki gyönyöreiről áradozókat és azokat, akik szerint az egész egy nagy hülyeség, időpocsékolás. Ennekem a horgászat magántügyem.

Azt mondtam, a halért horgászom. A halért, amelyet én akasztok meg a kavargó vizekben, a spriccelő vízesések tövében, a csendes, mély gűbékben vagy a szelíd sellőkben. A halért, amelyet aztán diadallal hazaviszek, nagy-lelkűen hagyom, hogy családom és barátaim megcsodálják, és miközben — velem együtt — jóízűen fogyasztják, dicsérik ügyességemet. A halért, amely valahonnan az ismeretlenből akad a horgomra, onnan, ahová nem látok, ahol nem tudom, mi lehet, csak sejtem, miközben a horogra hipnotizálok — látatlanban — a vizek fürge lakóját.

Azt hiszem, misztikum iránti hajlamomat élem ki a horgászatban.

Nem vagyok jó horgász. Csak néha — szerencsés. Az igazi jó horgász érző idegei nem a botot fogó kézben végződnek, hanem végignyúlnak a horgászboton, leszaladnak a zsinóron — a csalival is éreznek. Minden tizedik ilyen, legalábbis a hegyi horgászok, a pisztrángászok között. Ők jelentik a horgászok arisztokráciáját — függetlenül attól, hogy társadalmilag milyen réteghez tartoznak. Ránéznek a vízre, és tudják: világosszürke tollú, barnatestű légyre harap a hal. Vagy kék testűre. Vagy vörös tollúra. És tényleg. Egy óra

Unipan Helga karikatúrái

gyelű özbakot vagy egy meséskönyvbe illő légyölgő-galóciát látnak — fizikai fájdalmat okoz nekem. A gyerekek nem zavarnak. Még a lármájukkal is tökéletesen beilleszkednek mindenféle természeti környezetbe.

A civilizáció alaposan belerondított a természetbe. Összemocskolta a folyók vizeit, lekopasztotta az erdőket, szennyezi a levegőt, idétlen zajával elriasztja, ha kell, ki is irtja a vadakat.

Időlegesen.

A mi civilizációnk ugyanis — a természethez való viszonyában — szerintem kamasz-civilizáció. Hagyni kell, nője ki magát. Nem adok húsz évnél többet neki, s magasabb fokon már szennyezésmentesen dolgozik majd: nyugdíjas koromban horgászom én még galócára a Zsil jelenlegi koromfekete vizében, lesz még kristálytiszta kéklő a most palaszínű Olt. Az ember új, a szénnél, kőolajnál sokszorta hatékonyabb energiaforrásokra bukkant; belátható időn belül ezeknek a ma vészesnek tűnő szennyező, mérgező hatását is kiküszöböli.

Nem aggódom a természetért. Az emberekért inkább. Mert ha az emberiség mindenképpen akarja — önmagát kiirthatja. A természetnek is árthat, de elpusztítani nem tudja. A természet — szerencsére — erősebb az embernél.

A természet számomra nem azért kedves, mert szép. Talán nem is szép. Olyan amilyen. A természet inkább bölcs. Sokkal bölcsőbb az embernél. Ezért elpusztíthatatlan.

Nagyon szeretek horgászni. És gombát szedni Puskással.

Fodor Sándor

alatt megfoggják a törvényesen engedélyezett tíz darabot, azontúl szórakoznak.

Csodálom őket, de nem irigylem. Azt hiszem, ha olyan pontosan tudnám, mint ők, hogy mikor-mire-hogyan kell horgászni, unnám a dolgot. Így azonban ösztönömre bízom magam, és tapogatom-kutatom az ismeretlent. Az ismeretlent, amelyről nem is akarok többet tudni, mint amennyit úgy magától előlul nekem.

Nem szeretem a természetről áradásokat. A természet se áradozik — a természet póztalan, az áradások mindig pózosak. Ezért szeretem a szótlán horgásztársakat — leginkább Puskás Sándort, nem azért mert szobrász, hanem mert vele a legjobb horgászni vagy gombászgatva kóricálni a Hargita oldalában: sokszor órákon át nem beszélünk, és mindketten kitűnően érezzük magunkat. A nők visibáló lelkendezése, ha egy felugró halat, egy okosan fi-